

Columbian yliopiston tutkivan journalismin kesäkurssi 14.-25.7.2014

Loppuraportti

Jussi Konttinen

Kurssin luennoista kolmannes oli erittäin hyödyllisiä ja ajatuksia herättäviä, kolmannes ok ja kolmannes köykäisiä tai heppoisia esityksiä. Sinänsä lohdullista, että myös huippuyliopistossa on näin.

Odotin etukäteen datajournalismin hands on –opetusta, mutta odotukseni olivat ehkä vääränlaisia. Opetus keskittyi mielestäni liikaa erilaisten visualisointiohjelmien käyttöön. Ryhmä oli tällaiseen työskentelyyn liian suuri ja kokematon, ja tunti eteni tuskaisasti, kun 20 ihmistä yritti laahata palikoita hiirellään opettajan perässä. En usko, että työnantajan kannattaa laittaa minua tai monia ryhmästä koodaamaan visualisointeja – olisin kaivannut datajournalismiopetukselta enemmän ideoita kuin nippelisäätöä.

Järkevämmäksi hands on –koulutukseksi koin tietokantaopetuksen, joka oli valitettavasti varsin vähäistä verrattuna visualisointeihin. Samoin tor-verkon ja suojatun sähköpostin käytön opettelu oli hyödyllistä.

Parhaat luennot käsittelivät usein journalismin perusasioita kuten lähteiden etsimistä, ideointia ja näkökulmien hakua, haastattelutekniikkaa. Monet parhaista luennoitsijoista olivat käytännön journalisteja, joita voisi puhujissa olla vielä enemmänkin. Myös yliopistoihmisillä oli rautaisia esityksiä, esimerkiksi tiedekunnan dekaanilla Sheila Coronelilla. Vierailut Googlessa ja New York Timesissa olivat kiinnostavia, tällaista toivoisi lisää kun New Yorkissa ollaan.

Oli ylipäättään kiehtovaa kuulla amerikkalaisen median toimintatavoista: haastateltavien ja lähteiden kohtelusta, sosiaalisen median käytöstä, Pro Publican kaltaisten voittoa tavoittelemattomien tiedotusvälineiden toimintalogiikasta, eri medioiden tutkivien osastojen käytännöistä (New York Timesista Buzzfeediin), huijaritoimittajien paljastamisesta jne.

Ja kurssin päätteeksi oli opettavaista kuunnella kolmen Pulitzerin voittajaa, joka ei tajunnut kuinka myötähäpeää herättävää hänen itseriittoinen esiintymisensä oli.

Kuten näissä raporteissa on ollut tapana toistaa – mutta totta se on – melkein parasta antia on tutustua kollegoihin hyvin erilaisista maista Sveitsistä Sudaniin, Kolumbiasta Kiinaan. Jokaiselta oppi jotakin, ja tarvittaessa kansainvälistä yhteistyötä on nyt helppo tehdä.

Nykyään kurssilla ei enää askaroida omien aiheiden parissa, kuten ilmeisesti joskus aiempina vuosina. Tämä on varmaan hyvä ratkaisu, sillä aiheiden työstämiseen ei todennäköisesti jäisi riittävästi aikaa. Toisaalta opetus voisi olla välillä vuorovaikutteisempaa ja vähemmän luentomaista.

Kurssiohjelma on rankka – tiedoksi että mistään lomasta ei ole kysymys – päivät alkavat yhdeksältä ja kestävät viiteen, usein seitsemäänkin saakka. Pisin päivä koululla taisi olla 12 tuntia. Ohjelmaa olisi varaa keventää, sillä on vaikea kuunnella keskittyneesti asiaa kahdeksan tuntia putkeen. Vähemmän voisi olla enemmän.

Kun kuunteli ja puhui kolme viikkoa journalismista, sormet alkoivat syyhytä päästä tekemään journalismia ja soveltamaan oppeja käytäntöön. Olen kiitollinen säätiön tarjoamasta ainutlaatuisesta mahdollisuudesta ja toivon kurssille pitkää ikää!